

[Socialministeren.]

Fjor, at Tallene i de forskellige Maaneder i Aar for den samlede Arbejdsløshed i Henhold til Statistikken har ligget ca. 10 000 højere end i Fjor, og alligevel naaede vi i Fjor, altsaa sidste Vinter, op paa et Arbejdsløshedstal af 79 300. Og hvis vi sammenligner med 1928, hvis Arbejdsløshedstal i September netop var 37 000, saa maatte vi til Vinter regne med at komme op paa 85 200 arbejdsløse. Men i 1928 var der ikke den akutte Krise, som vi nu er inde i, og om en Landbrugskrisens Virkninger paa Industrien var der slet ikke Tale. Derfor tyder meget paa, at vi til Vinter, hvis ikke Forholdene forandrer sig grundigt, vil komme langt, langt op over de 85 000 arbejdsløse.

Naar dertil saa kommer, at Arbejdsløsheden for Tusinder har været saa omtrent konstant i disse Aar, og at Statistikken kun omfatter dem, der har tilmeldt deres Arbejdsledighed til Arbejdsanvisningskontorerne, saaledes at den faktiske Arbejdsløshed her i Landet er langt højere, end disse Tal angiver, saa vil enhver forstaa, at der i Virkeligheden er Tale om et saadant Hav af Usikkerhed, Nød, Elendighed og Fortvivelse, at det offentlige, om ikke af andre Grunde, rent menneskelige Grunde, saa i hvert Fald for sin egen Skyld maa gøre, hvad det formaar, for at hjælpe, ganske uanset om Procenten er langt højere i andre Lande, hvor for øvrigt de økonomisk-politiske Forhold jo er alt andet end beroligende.

Overfor al denne Nød og Elendighed at henvise til den offentlige Forsørgelse alene, altsaa til Fattigvæsen og Hjælpekasse, er af tre Grunde uforsvarligt. For det første af Hensyn til de arbejdsløse eller hjemløse selv, overfor hvem dette jo kun er at føje Spot til Skade, dernæst af Hensyn til Samfundet, der staar sig ved, at saa faa som muligt henvises til den rent skønsmæssige Forsørgelse, og endelig ogsaa af Hensyn til Kommunernes Økonomi. Det er disse tre forskellige Hensyn, det her foreliggende Lovforslag tilsigter at imødekomme indenfor de snævre Rammer, som mangeartede andre Hensyn sætter.

Jeg skal nu gøre nogle Bemærkninger om selve Lovforslagets nærmere Indhold.

§ 1 omhandler de arbejdsløse, som ud fra et Lovgivningssynspunkt først og fremmest maa siges at have Krav paa Krisehjælp, fordi de selv har ydet Bidrag til deres Arbejdsløshedsunderstøttelse, men paa Grund af den langvarige Arbejdsløshed har opbrugt deres Understøttelse fra Arbejdslø-

hedskasserne, eventuelt ogsaa fra disses Krisefonds for de 6 Kassers Vedkommende, som har saadanne; og lige med disse Arbejdsløshedskassemedlemmer maa, da ogsaa Ikke-Medlemmer har Krav paa Hjælp, stilles de Arbejdsløshedskassemedlemmer, for hvem Retten til Understøttelse er ophørt eller endnu ikke er indtraadt, dog at det foreslaas, at Indmeldelse i Kassen maa være sket inden den 1. Oktober i Aar, en Bestemmelse, der tager Hensyn til Mindretallets Kritik i Fjor.

Da der ligeledes mod det i Fjor forelagte Forslag af Venstre blev gjort gældende, at man ikke havde overført Betingelserne for at faa Hjælp fra selve Arbejdsløshedskasseloven til den midlertidige Lov, bestemmer dette Lovforslags § 1, at Hjælpen kun kan ydes paa Betingelse af, at vedkommende Medlem i øvrigt maatte være berettiget til at oppebære Understøttelse fra Kassen, altsaa kun, hvis han ikke paa Grund af Strejke, Lockout, Sygdom, Alkoholisme, Ufordragelighed, Modtagelse af Fattighjælp o. s. v. er udelukket ifølge Arbejdsløshedskasselovens Bestemmelser.

Men til Gengæld hjemler § 1 Hjælpen som en Ret for vedkommende, thi dels fremgaar det af Forhandlingerne i Fjor, at Oppositionen ikke tillagde Kommunernes Selvbestemmelsesret med Hensyn til Hjælpens Ydelse eller dens Størrelse nogen Værdi, dels er man, naar man yder Hjælpen som en Ret under de i Loven i øvrigt fastsatte Bestemmelser, i Overensstemmelse med de i de andre Kriseforslag fulgte Principper, der jo ligeledes fjerner ethvert Almisseræg.

Den samlede Hjælp skal saavel i Dageantal som i daglig Størrelse svare til Arbejdsløshedskassens Understøttelse, dog at Kommunalbestyrelserne kan bestemme, at Hjælpen til ugifte arbejdsløse under 21 Aar, naar særlige Forhold taler derfor, kan gaa ned til $\frac{2}{3}$ af den ordinære Arbejdsløshedskassehjælp.

Denne Krisehjælp ydes kun i 70 Dage. Endelig indeholder § 1, Stk. 3, den fra i Fjor kendte Bestemmelse om Tillæg til dem, der oppebærer Understøttelse fra en Arbejdsløshedskasses Krisefond, dog at ogsaa dette Tillæg skal udbetales.

§ 2 omhandler dernæst Hjælpen til dem, der ikke falder ind under § 1, enten fordi de ikke er Medlemmer af nogen Arbejdsløshedskasse, eller fordi de først er indmeldt som Medlemmer efter den 1. Oktober i Aar. Hjælpen ydes ogsaa til disse Personer som en Ret, i øvrigt paa de samme Betingelser som nævnt ved Omtalen af § 1, men den skal være lavere, dog ikke under $\frac{2}{3}$ af den